ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ CARL OTTO LENZ της 15ης Δεκεμβρίου 1993 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας λόγω παραβάσεως, η Επιτροπή προσάπτει στην Ιταλική Δημοκρατία ότι δεν μετέφερε στο εσωτερικό της δίκαιο εμπροθέσμως την οδηγία 88/599/ΕΟΚ [1] και/ή ότι δεν ανακοίνωσε στην Επιτροπή το κείμενο των διατάξεων για τη μεταφορά της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο. Η οδηγία αυτή περιέχει τις ελάχιστες απαιτήσεις για τους ελέγχους που τα κράτη μέλη διεξάγουν για την εξασφάλιση της τηρήσεως των κοινοτικών κοινωνικών διατάξεων στον τομέα των οδικών μεταφορών.

2. Κατά το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας, τα κράτη μέλη [2] θέτουν σε ισχύ τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθούν με την παρούσα οδηγία το αργότερο την 1η Ιανουαρίου 1989 [3]. Η παράγραφος 2 της διατάξεως αυτής επιβάλλει στα κράτη μέλη να ανακοινώνουν στην Επιτροπή τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις τους που αφορούν την εφαρμογή της εν λόγω οδηγίας.

3. Ενώπιον του Δικαστηρίου, το καθού κράτος μέλος παρέπεμψε απλώς σε ένα σχέδιο νόμου, κατά το οποίο η εφαρμογή της επίδικης οδηγίας θα πραγματοποιηθεί δια της διοικητικής οδού.

4. Επομένως, είναι βέβαιο ότι αυτό δεν συμμορφώθηκε εμπροθέσμως με την υποχρέωσή του για τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο της οδηγίας, ώστε το αίτημα της Επιτροπής ως προς το σημείο αυτό να πρέπει να γίνει δεκτό. Αντιθέτως, το Δικαστήριο δεν θα πρέπει να εξετάσει το ζήτημα της παραλειφθείσας ανακοινώσεως των διατάξεων και να αποφανθεί επ' αυτού, δεδομένου, ακριβώς, ότι δεν υπάρχουν διατάξεις οι οποίες θα μπορούσαν και θα έπρεπε να ανακοινωθούν.

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

1 — Οδηγία του Συμβουλίου, της 23ης Νοεμβρίου 1988, σχετικά με τυποποιημένες διαδικασίες ελέγχου για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΟΚ) 3820/85 για την εναρμόνιση ορισμένων κοινωνικών διατάξεων στον τομέα των οδικών μεταφορών και του κανονισμού (ΕΟΚ) 3821/85 σχετικά με τη συσκευή ελέγχου στον τομέα των οδικών μεταφορών (ΕΕ L 325, σ. 55).

2 — Με εξαίρεση την Πορτογαλία, η οποία είχε προθεσμία έως την 1η Ιανουαρίου 1990.

3 — Παρεμπιπτόντως επισημαίνεται ότι η προθεσμία για τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο των έξι περίπου εβδομάδων φαίνεται εξαιρετικά σύντομη. Το καθού κράτος μέλος, εντούτοις, δεν την αμφισβήτησε. Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να γίνει παραπομπή στην απόφαση της 27ης Οκτωβρίου 1992, στην υπόθεση C-74/91, Επιτροπή κατά Γερμανίας (Συλλογή 1992, σ. I-5437), κατά την οποία τα κράτη μέλη δεν μπορούν να επικαλεστούν στο πλαίσιο προσφυγής λόγω παραβάσεως, η οποία έχει ως αντικείμενο την παράβαση οδηγίας, τον παράνομο χαρακτήρα αυτής, αλλά μόνο τον από νομικής απόψεως ανυπόστατο χαρακτήρα της (σκέψεις 10 και 11). Πάντως, αν αυτά θέλουν να επικαλεστούν το ότι η εκτέλεση της οδηγίας είναι παντελώς αδύνατη, πρέπει να αποδείξουν τον ισχυρισμό αυτόν (σκέψη 12).

5. Επομένως, προτείνω

— να αναγνωριστεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη εκδίδοντας εντός της ταχθείσας προθεσμίας τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθεί με την οδηγία 88/599/ΕΟΚ, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΟΚ·

— να καταδικαστεί η Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το σχετικό αίτημα.